

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΩΡ

Η ΑΒΥΣΣΟΣ

ΤΑΝ δύ "Υδρούλης πάτησε τό πόδι του στήν παραλία του Γκρουά, ήτανε ντάλα μεσημέρι. "Ηξερε, δια τη γνώμη την άλλη μέρα τα ξηρούματα και μάλιστα έφαγατο βασάνιζε το μωλό του: Θά βρή τάχι τη γνώμη του στό σπίτι;

Βιαστάκις περάστηκε τήν μισηνή πλατεία της παραλίας, μπαίνει στόν κεντρικό δρόμο του χωριού, χωρίς νύ συναντήση ψυχής ζωντανής, διαβαίνεις μπροστά από την παλαιά έπικλησση, άνθεινεις τόν ανηφορικό δραματικό τόν απωλέλων και μπάνεις στήν αιγάλιον του σπιτιού του.

— Μαρία... Μαρία... φωνάζει δυνατά.
Καμιά διάλογος. Η Μαρία Ιωάννα λείπει.

Ο "Υδρούλης ζητάει τήν δυνατή του γροθιά απάνω στό ντουβάρι μέλισσα και μουσουρίζει βαρείς βλαστημένες με σφιγμένα τά δόντια. Ανάβει υπέριστρα τό τοπικό του κατεύθυντας μεγάλες, βαθειές ρουγιές και πάντα καθέ φρέγη, με τό κεφάλι σκαμμένο από βαρείς σκέψεις, με βήμα αργό.

Απέντανε από τό μικρό "Ξενοδοχείο τόν Ξένωντο είναι θνα καιρενού. Καθέτανε απέκι μέσα σε μά γονία και φωνάζει:

— Ε, μάστορα, φέρε μον ένα ρούμι.

— Μπά! καλώς τον Καρδέλη, ζεφωνάζει ο καρετζής. Γύρισες κιδίας;

— Ναι. Δεν πήγαναν καλά ή δουλεύες...

— Τά ίδια ως ο γέρο Μικέλης, γύρισε κι αδύτος μ' αδεια ζέρια, λέει ο καρετζής. Είνε, καθός φαίνεται, έτοντες ή μπονάταντες πού δέν αφίνουν τά ρέματα νά κινήσουν τά φάρα κατά τά μέρη μας.

Ο "Υδρούλης είναι άφροφος. Τίποτε δέν άκονται. Άδειες μόνο τό ποτηράκια τόνα πάνω στό άλλο, κινητάζονται συγχρόνως πάσιο από τό τέλαιο πρός τήν πόρτα τού ξενοδοχείου.

"Εξαρτα, θνα όγος διατρέχει τό σώμα του. Η Μαρία Ιωάννα βγάινει από τόν ανταρινή πόρτα τού ξενοδοχείου, κινητάζει για μά στηγάνη προσεγκάτα μήπως περάστη κανείς από τό δρόμο και φεύγει βιαστική.

Σέ λίγο, από τήν ίδια πόρτα βγάινει κι ο κύριος Μπαρνά, στό νέο ζωγράφος από τό Πασόιο, πού έχει έρθει στό Γκρουά νά κάνει μερικές θαλασσογραφίες. Είναι νέος άρρενος και ιντερεστικός, με ειγένειας τρόπους. Ετυχε κάποτε νά τόν γνωρίση κι ο "Υδρούλης πάσιο από τότε μαζί του σχέσεις φιλιας. Πολλές φορές τόν έκανει στό σπίτι του, για νά τόν περιποιηθῇ και στό καίσι του για νά βγαντι μαζί στό ψάρεμα.

"Ομοιω, τώρα;....

Ο "Υδρούλης νοώθηκε θνα κάμια παράφορης δργής, θνα φιλογισμένο κάμια αίματος νά ανεβαίνη στό λαμπό του, στό πρόσωπο του.

Τά μάτια του είναι κατασκόνια, ζτούμα νά δακρύσουν, τά γονθόνια του ανγυούλεινον γρήγορα και νευρικά, σαν νά τρέχῃ στό άνηφορά.

Μά κατορθώνει νά κυριαρχήσῃ έπάνω στό πάθος του. Πάρει βαθειά άνάσα, γίνεται δύσι μπορει τό δρεμός, στρώνεται και γυρίζει στό σπίτι του.

Η Μαρία Ιωάννα τού άνοιγει τήν πόρτα και τρέγει κοντά του μ' θνα επιφύλακα χαράς.

— Εσύ είσαι. "Υδρούλης; Πώς είμαι χαρούμενη για αιτό!

— Πήγε καλά τό ψάρεμα, "Υδρούλης; ζαναρωτάσι εκείνη.

— Καλά, πολλά καλά, Μαρία, άπαντας τώρα δύ "Υδρούλης, μ' θνα γλυκόπικρο καρπούλιο. Κι' έδω τί νέα έχουμε;

— Μάτι. Τίποτα. Κανένα τέλος είδα. 'Ατ' τήν θραυστής, δέ βγήται καθόλου ξέω.

— Μπά!... Κέ, ζέ! Κύ ο "Υδρούλης πυρά, διλλότο.

— Μά τι έχεις; φωτάσις τρομαγμένη ή δημοφρή Μαρία Ιωάννα. Γιατί είσαι έτοι χλωμός; Θά πεινᾶς έτοις. "Ελα, γρούσο μου...

Και μέ μά ιντοκρατική τριψερθότητα τόν πάνει από τό χέρι.

— Οχι, δέν πεινά, γλυκεία μον Μαρία, δέν πεινά καθόλου, βεβαιώνει έκεινος. Μά, δέν ξέρω... δέν είμαι καλά σήμερα. Θαρρό πάσις θά λιποθυμήσου. Χρειάζουμα νά πέρω μήγον αέρα. Πνίγουμας έδω μέσα. Πάμε ξέω!

Πάφουντον άγριά τό δρόμο πόδις τό ψήλωμα. Διαβαίνουν τό μονότονο και άγριοτό δροπέδιο, διπού τά βράχια είναι γηγενά και σκληρά. διπού δέν φυτρώνει καμιά βλάστηση.

Φτάνουν στό άκρούλια του άβυντσαλένου γκρεμού. Είναι θνα άποκριας σωρός γρανιτένιου βράχουν πού τή βάσι τους τήν έχουν

πουρέλασει τά μανισμένα κύματα, σπάζοντας και βογκώντας αιώνες τώρα με τό διοι μονότονο σύρε κι έλα τους. Έκει κάτω άνοιγεται η φρικαλέα άβυντσος, ή «Τρύπα τής Κόλασης», παθώς τή λένε.

Κανείς θυητός ποτέ δέν ξηγωσε στά μονάρχης έπεινον τού θάνατον, διπού πολλές φορές στής νύχτες τίς άφέγγαρες, βλέπαντας οι φαράδες τίς ψυχές τών πνιγμένων κι έκεινον πού πεθάνανταν άνεξιλέωτος, νά πλανιάνται θυμρωντας.

Τό σούριπτο πέφτει τώρα γύρω τους βαρύ, ή στερνές άγκιδες σύννοντας πέρα στή δύσι κόκκινες-κόκκινες σάν αίμα και μά σποταδερή παταχνά σημέις τήν απέραντη τή θάλασσα με τόν μπλάσιον ονόμα.

— Μήν πάς έτσι στήν αλόγη, "Υδρούλης. Μέ κάνεις νά τρέμω, λέει η Μαρία κι' απλώνει τό χέρι της για νά τόν πάσι.

Έκεινος πάνει τό χέρι της μέσο στό δικό του και τής τό σπίγγει με δάνεια.

— Μή φοβάσαι, Μαρία.. τής λέει. Κι' έπειτα, διπού πέσω στήν «Τρύπα», δέν ποτεύον ν' άρπαξη τήν ψυχή μον ή Σατανάς. Καθώς ζέρεις, είμαι «άναμπτρητό».

— Φοβούματα, "Υδρούλης!

— Και γιατί νά φοβάσαι; «Άν πέθανες ζαφειρά τώρα, δέν θα συζύγουται ή ψυχή σου, αφού είνε παθαρή; Τί, φοβάσαι μήν πάς στήν Κόλαση;

— Τί έπαθες, τρελλάθιτρες; Γιατί μέ φωτάς τέποια πράγματα; λέει έξεινη φοβισμένη.

— Όχι, άγαπή μου, δέν τρελλάθιτρα. "Ισα-ισα, είμαι πολὺ γνωστικός και ήσησος, καθώς βλέπεις. Μά, για πές μον, μά πού τόρφερε ή κουβέντα: δέν έχεις νά μετανοήσης για τόπο;

— Εξεινή τόν καττάζεις άναπτασμένη, χλωρή, μ' άλανούχτα μάτια.

— Όχι! Σοῦ τ' άρκειζαμα... πατοφθόνων νά ποιο-μπογιστ.

Μή ένα δινατό τράβηγμα τήν άρπαξει έκεινος και τή σπίγγει γεράνων στά γεράνου του μπράτσα. Τόν πάνει ένας τρειλός, ένας άλλος παρεμπιμός άπιθιμης νά την ρουφήση μ' ένα φύλι και συγχρόνως νά τήν πατήση και νά τή πάτηση με άπηδια, σαν θνα βθελυρό παράσιτο.

— Ψεύτρα! τής λέει.

— "Υδρούλης...

— Ψεύτρα και αιτημή! Πρέπει νά πεθάνης, νά πεθάνης... Είσαι άποτη...

Μέ μά πρωτή πουμάρας πέφτει έκεινη γνωστική τής άγριαλάζει τά πόδια του.

— Ναι... Είνε άληθεια... Ερτιζανά, τραυμάζει. Μά συζώρεσε με...

— Όχι... Θά πεθάνης!

Τό πρόσωπο τού "Υδρούλης είναι άπαστα άλλοισι, καταχθόνιο, φρικτό.

Μέ μά βίσα κίνηση στό πάνω του και τήν τιμέζει στό κενό.

Μά πρωγή φρίζης άπονγεται, ένα μακρινό πάγκλασμα πάντοτε στά νερά κι έπειρε βονβαμάρα άπολητη...

Ο "Υδρούλης διπίνει θνα γέλιο απότομο και πορτό, σταυροφοτέται και παίρνει τό δρόμο βιαστικός για τό χωριό...

Ξινερδώνει ή άλλη μέρα...

Ο "Υδρούλης κι' ο ζωγράφος Μπαργνό περστατούν μαζί στή άρποθαλάσση.

— Εδα δά, κύριε Μπαρνά, δέν θέλετε νά πάμε λίγο παραέσω, λέει δύ "Υδρούλης.

— Καλά πού τό σκέπτηκες, "Υδρούλης. Μά γιατί φαίνεται έτσι ωχρός;

— Είνε πού... κάθισμα τώρα δύ μέρες χωρίς δουλειά και στενοχωριώναι. Θέλω νά κινηθῶ, νά περιπατήσω...

— Καλ πού προτίνεις νά πάμε;

— Αν θέλεις, πάμε νά σού δείξω σήμερα τήν «Τρύπα τής Κόλασης». Θάνατος ζετραβηγμένα τά νερά κι έτσι θά μπορέσουμε νά κατέβοιμε ώς τίς σπηλιές, από ένα δραμάκιο πού ξέρω έγω.

— Είσαι έξασιος άνθρωπος. "Υδρούλης! Δέχουμαι μ' ευχαρίστηση!

— Δρόμο, τό λοιπόν.

Οι δύ φύλοι, ο έγκληματικός σύζυγος κι ο άνυπνοιαστος έραστης ξεκινούν, κινηθείσανταις εθιμια.

Ο νέος ζωγράφος έχει πολύ κέρι σήμερα τό διλοένα γελάει, γελάει με τό παραμαρμό.

Ο "Υδρούλης λέει κι αύτός ένα σωρό άστειολογίες και προσταθεί νά γελάση, μά τού κινηθούν...

Σ' ένα τέταρτο είνε κιλάς φτασμένοι στά κελη τού γκρεμού,

Αυγάζουν νύ κατεβαίνονταν από μιά άπότομη πλαγιά.

Μέ γύλιες προφύλαξες σπαστήν στις προεξοχές τῶν βράχων. Από κάτω τους χάσκει η έδυσσος.

— Πρόστεχε, πώρε Μπαρονί! λέει δ "Υδ. Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα. Ένα στραβωτάτημα και χάθηκες για πάντα. Ο Θεός νύ... μήν το δώστη...

— Άκουστε, "Υδ. Μή μιλᾶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Μοῦ ὑποβάλλεις τὸν τρόπο μ' ἀρρήζου νύ χάρων τῆς ψυχαριάμι μον.

— Άληθεια, συνεχίζεις ο Καρδέκ. Ξέσκασα νύ σὲ φωτήσω ἄν.... Εκείνες τῆς διεκθήρη σου.

— "Αρρήσ τ' ἀστεῖα, "Υδ. Σοῦ λέω μ' ἔπιπτε φόβος.

Ο "Υδ Καρδέκ αρέψιν ήσαν σαρδόνια καγκαλιάμι :

— Χά, γά, γά!... Σάς ἔπιπτε ὁ φόβος; Θὰ μημηκάτε ίσως τις ἀγάπετες σας. Άληθεια, για σκεφθεῖτε. Διὰ πειθαντείτε, τι θ' ἀπογινονταν κάποια δώρα Μαρία Τούσνα;

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, πραγματική τρομάρα πάνει τὸ νέο ζωγράφο. Κούνιος ιδράστας βρέχει τὸ πόρσωπό του, θολώνουν τὰ μάτια του καὶ ἔνα φίγος φυγήτο τὸν παραλίνη σύγκοινο. Τὸ τρεμουλάδικο πόδι του γλυτράει ξάρνι. Βρίσκεται πρεματόνος στὸ κενό, βασταγμένος μὲ τὴ ζέφρα του μόνο ἀπ' τὴν προεξοχή ἐνὸς βράχου.

— Βοήθεια! Βοήθεια!..., φρανάζει, ξέσπαλλος ἀπ' τὴ φρίση τοῦ χάρους ποὺ τὸ νοισθέα κάπω ἀπ' τὰ πόδια του. Χάνομαι!...

— Μάλιστα, φρανάζει μ' ἔνα σκηνό πιροστόμιο δ "Υδ Καρδέκ. Είστε στὰ σίγουρα χαμένος καὶ μή σᾶς περνάει ή ίδει, διὰ τὴν σόσσος ἑγώ.

— "Υδ Καρδέκ, για τ' ὅνομα τοῦ Θεοῦ! παρακαλεῖ ὁ ἀπειλητικός ζωγράφος.

— Μὰ δὲν θέλετε νύ πάτε ν' ἀνταμώσετε τὴν ώραια σας Μαρία; Ἰερή μὲ τὸ ίδιο σκηνό καὶ καταχθόνιο χαυμόγελο δ "Υδ.

— Είσαι λοιπόν ξνας ἐγκληματίας;

— "Ογ. Αὐτὸς είνει ἡ τιμωρία σας. Τὸν καιρὸν ποὺ μοῦ κλέψατε τὴν γυναῖκα μου, μοῦ πήρατε τὴ γαρὰ καὶ τὴ ζωὴ μουν. Μὲ τὶ σειρά μουν σᾶς πάρων καὶ ἐγὼ τόφα τὴ δικῆ σας ζωὴν. Εἴμαστε ίσα καὶ ίσα, νομίζω.

— "Ελεος, "Υδ Καρδέκ, "Ελεος! Τὰ χέρια μου κοπτανο... ξεκολλούν. Σοῦ ταῖσι μῆλη μου τὴν περιονιά... Σδούτε με!

— Ποτέ!...

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... φρανάζει ἀπειλητικός δ νέος ζωγράφος.

— Τοῦ κάποιο ξελαμιγγίζεται, Εἴμαστε μόνοι. Δὲν μὲ πάροιχος ἔνθιστος γιὰ νὰ σὲ σόσσο.

— "Ελεος, "Ελεος!...

Τὸ ξεφρυκό κάπη τῆς τρέλλας πλημμυρίζει τῷρα τὸν ἔγκαρδο τοῦ "Υδ Καρδέκ. Τὸ πόδιστο τὸν παίρνει μιὰ ἀπάταια καὶ ξέφρασται λιστασμένης δργῆς. Μὲ μιὰ δινατή κλιτοποιία σπάζει τὸν πρεματόνος στὸ κενό πορών ποὺ καταστάθηκε τὸ χάρος...

Μιὰ σπαρακτική κραυγὴ φρίσκης ἀπογίνεται καὶ ἔνα σδῆμα κατρακύλαει βαρὺν ὑπὸν θύνισσο...

— Υπέρφερα, ἔνα πάριστα μάντηκε κάπω στὴ θάλασσα καὶ ἔνα γέλιο ἔσπειρε σὰν οὐλίστασι κοιλασμένον, σὰν Ιαχὴ Σατανάδον, ἔνα γέλιο ἀπέρσατο, ποὺ θυμιατίζεται σὲ γύλιες ἀντηγήσεις γύρω στοὺς σκληροὺς βράχους.

— "Ο "Υδ Καρδέκ μήχε τρειλασθεῖ!...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΡΕΚΛΑΜΕΣ

Οι Αμερικανοί έμποροι, ποικιλεμένουν νὰ διαφρύσουν τὰ εἰδή τους, δὲν σταματοῦν μηδὲ σὲ κακούν υπερβολή, δοσοφρενική καὶ μὲν εἶνε. Τούς μερικές τέτοιες ρεκλάμες, ταραμένες από τὶς θαυματικές ἐφημερίδες. Απολαύστε τες:

Ρεκλάμα τονοτικοῦ: "Αν πάροντε κάθε μέρα ἀπὸ μιὰ κονταλιὰ τοῦ τονωτικοῦ μας, σὲ λίγον καιρὸν μπορεῖτε νὰ μετακινήσετε μὲ τὸ μικρὸ σας δάχνυλο ένα δόλκηρο πάνω. "Αν πάροντε δυὸ κονταλιές, θὰ μπορήσετε νὰ λυγίζετε ενδύλωτατά ένα αιδερένιο λοστό. Μὲ τρεῖς κονταλιές, δποκτάτε τέτοια δύναμι, ὥστε θὰ μπορήσετε νὰ διαρρήξετε τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς Εθνικῆς Τραπέζης. Μὲ τέσσαρες κονταλιές, τέλος, θὰ είσθε σὲ θέσι νὰ σταματάτε μὲ τὸ ένα σας χέρι τὸ «Έπεργκ» ἐν κινήσει!

Ρεκλάμα παντοπώλων: Τὸ έδη μον είνε πιὸ ξυνὸ καὶ ἀπ' τὰ ποντικά της πιὸ κακή πεθεράς.

Ρεκλάμα έμπορον γεωτερούματον: 'Ελατε στὸ κατάστημα μας! Οι υπάλληλοι μας θὰ σᾶς δεχτοῦν μὲ τόση γλυκότητα, μὲ δοσ δέχονται τοὺς γαμπρούς δοσοι πατέρες δέλουν νὰ παντρέψουν τὶς κόρες τους χωρὶς προίκα. 'Ελατε! Θὰ σᾶς δεχτοῦμε δόπως δέχετε κανεὶς τὶς ἀχτίνες τοῦ ήλιου ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ ραγδαία βροχή.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Ο έφωτας εἰν' ἔνα πρόγμα ποὺ δὲν βρίσκεται στὸν ἀγορά.

— Ο έφωτας κυλερνάει χωρὶς νόμον.

— Γιὰ ν' ἀγοράστης έφωτα, πρέπει νὰ τὸν πληρώσεις μ' έφωτα,

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιὰ πρωτότυπη καμπάνια. Πέσον καιρὸ σπαταλάρει ἡ γυναικία μπρὸς στὸν καθρέφτη της. Τι ἀπαντᾷ ἡ νεότης, τὸ γῆρας, ἐ λαξ, ἡ ἀριστεράτικα, ἡ καλλιτεχνία. Χιλιάδων ὥρων καθρέφτισμα! Γιατὶ κρεμάστηκε ἐ Τζάκομο Μικέτι. Πέντε χρόνια πλᾶ στὸ νεκρὸ πατέρα του, κτλ. κτλ.

"Ενα Εύφοραικό περιοδικό ἔκαιε ποὺ καιρὸν μιὰ ἀρχετά πειραγη καμπάνια. Έξήπησε δηλαδὴ ἀπὸ τὶς ἀναγνωστές του, κάθε ἡλικίας, νὰ τοῦ ἀπαντήσουν πάσον καιρό, πάνω—κάτω, ἔχει διασθέτει κάθε μιὰ τους μπροστά στὸν καθρέφτη. Ότι σᾶς ἀναφέρουμες ἔδικτοι μεριμνές ἀπ' τὶς σχετικές ἀπαντήσεις ποὺ ἐστάλησαν στὸ περιοδικό.

Μιὰ καριά, σπαταλῆς τάξεως καὶ ἡλικίας 70 ἑταῖ, ἔδησε, ὅτι διέθεσε σ' ὅλη τὴ ζωὴ της 6.000 δρῦς ἢ 250 ὥμερος μπροστά στὸν καθρέφτη της! Κατανεύει δὲ τὸ χρονικόν αὐτὸν διαδίπτην ως ἔξης: "Απὸ ἡλικίας 7—10 ἑταῖ παθερέψταν ἐπτά λεπτά τῆς δημαρχίας κάθε ἡμέρα. Απὸ ἡλικίας 10—15 ἑταῖ παθερέψταν 22 λεπτά τῆς δημαρχίας κάθε ἡμέρα. Απὸ ἡλικίας 20—70 ἑταῖ, μοιὶ δημαρχίας 35 χρόνων, ἀπάντησε διαδίπτης μπροστά στὸν καθρέφτη 17.500 δρῦς, δηλαδὴ διὺ χρόνια περίτου.

Μιὰ ἡμετούριος, τέλος, ἡλικίας 30 ἑταῖ, ἀπάντησε διαδίπτης στὸν καθρέφτη της 26.280 δρῦς πάνω—κάτω, δηλαδὴ τερψὶ τὰ τρία χρόνια...

Την περιστεμένη βδομάδα, σὲ μιὰ σπονιά τοῦ Τραπέζεος τῆς Ρόμπης, βρίσκεται πρεματόνος μέσον στὸ ὑπόγειο δωμάτιο του δ Τζάκομο Μικέτη, ἔνας νέος ὃς εἰσκαπτέται χρόνων. Σὲ μιὰ ἐπιστολὴν ποὺ ἀφήσει, ἀπειλητική στὸν δασινομά, ὁ Μικέτης ἔχει, δὲν ἀποράστην ν' αὐτοκτονήσῃ γι' ἀπορήγη τὴ σύλληψή του καὶ τὴν πονική του διαξι καὶ ἔργατη ποὺ είχε διαστάξει.

Τι νομίζετε δὲ πώς είχε κάμια;

— Εἴτε πέντε ὀλόκληρα χρόνια, δὲν ἀδερφόβος αὐτὸς Μικέτης ζούσε... πλάι στὸ πτώμα τοῦ πατέρα του! Κ' αὐτό, γιατὶ ὁ πατέρας του ἔπιανε μιὰ σύνταξι ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου 1.400 ληφτῶν καὶ μετά τὸ θάνατο του, δ Τζάκομο ποκρήπηκε πώς δὲν ἔπιετε νὰ τὴν χάσητε. Προσάλεσε λοιπὸν ἔνα γιατρό, βαλσάμωσε τὸν πεδιμένο πατέρα του καὶ βοηθάπτη τὸν ξελύστησε. Συγχρόνως διέδωσε στοὺς γνωστούς τουν διὰ τὸ πατέρας του ήταν δροσοτούς καὶ πρεβλαστούμενός σπειρός στην ζωὴν.

Μιὰ ημέρα διώκουσα ποὺ ἔλειπε τὸ δωμάτιο του, τῆγε νὰ τὸν ἐπισυνερθῇ μιὰ θεια του, ἀδελφή τοῦ πατέρα του, νεοφερμένη ἀπ' τὸ Παλέρμο. Ο Τζάκομο είχε ἀφήσει ἀπορημένος ξελειβωτή τὴν πόρτα του καὶ έστι ή θεια του μπήκε αὖτε σενάριον τὸν πατέρα του καὶ διέλειπε την θύετη της πλευρὴ της κουμιδιά τουν είχε ταξιδεύσει τότε.

— Οταν σὲ λέγο ξαναγρίσου δ Τζάκομο καὶ βοήπε τὴ θεια του νὰ κλαίῃ καὶ νὰ διδούσεται γιὰ τὸ θάνατο τουν ἀδελφού της, τῆς ἀποκάλυψης δηλαδὴ σημεῖο της πλευρὴς κουμιδιά τουν είχε ταξιδεύσει δότη τότε. Ακούγοντας τὴν ἀποκάλυψη τουν, θεια τουν ξύπνησε δότη πρενῶν τὴν ἀποκάλυψη τὴν ἀστονικά.

— Εντομεταξύ, δ Τζάκομο βρήκε τὴν εὐκαριά καὶ πρεμάστηκε!...

Ο φημολόγος Βεραμίνεζος ημετούριος Φράνς Βέντερ εώρασε ποὺ διέρρεων τὴν 25ετηρίδα του. Εἴτε τὴ εὐκαριά αὐτῆς, δηλαδὴ δέκατην χρόνων της, είχε μιὰ σύνεγετική παράσταση, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀπειθεώμαται καριολεπτικῶς ἀπὸ τὸν πατέρα τουν. Εγγήρηκε τότε στὸ παλκοστικού μας καὶ ἔξεφάνησε τὸν περιοδικό της.

— Είνε διάλητα, κυρία καὶ κύριοι, διὰ μένθηρα στὴ σκηνὴ περὶ 25 χρόνων. Κατά τὸ διάστημα αὐτὸς ἔπιαζε 6.500 φορές καὶ έκαμψα 2.518 ἐρωτικές έξομολογήσεις.

— 1.925 ποπτέλες καὶ 980 χήρες μοὺ έμειναν ποτέσ. 1.543 φορές δωματιούρια σύγκριση πίστη καὶ 775 φορές παρεβίασα τὸν δρόμο μουν αὐτοῦ.

— 3.250 φορές δὲ οὐσιογενειακή μοὺ ζωὴ κατεστράφη ἐ αἵτιας διχονιών. "Ελαβε προτείνεις ἀξέις 6.900.000 φράγκων, 2.500.000 γκούντερ καὶ 3.895.000 μάρων.

— Μιὰ φορές διώκεις μόνην παντρεύονται αὐτὸς ἀγάπη. διώκεις μπροστήν ποὺ δημιουργεῖς.

— "Επεισα 170 φορές σὲ χέρια πλευτῶν καὶ ληστῶν.

— Καὶ ἀπέκτησα 2.480 πεθερές!...

Θὰ καταλαβαίνετε, βέβαια, διὰ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοῖς ἀντιπροσωπεύοντας τοὺς διατρόφους χόλους ποὺ έταξε κατὰ τὸ διάστημα τῆς καλλιτεχνικῆς του καροτεράσως δ ηθοποίος Βέντερ.

